

REGIJE

*With a sky blue sky
This rotten time
Wouldn't seem so bad to me now
Oh, if I didn't die
I should be satisfied
I survived
That's good enough for now*

Wilco, Sky Blue Sky

SVET I POGLED

za Umberta Fjorija

Kad izađeš iz kola na nekom uzvišenju,
na okuci, tek probuđena i ošamućena,
a ispod, skroz dole, u dubini, toliko daleko
da ti se zavrti u glavi, klisura i reka,
verovatno bistra i puna kamenja i života,
samo odatle to ne možeš da vidiš,
i podigneš pogled, i u visini ugledaš,
skroz gore, vedro nebo i sunce, poneki oblak,
i malo niže, nadnesene stene i četinare,
vododerine što odasvud kao tuševi pršte,
i blistaju, pitaš se, ponekad, gde i kako
stoji, kako sve ovo uopšte negde stane,
da možemo da ga vidimo.

NEVIDLJIVI GRAD

Da su na ovom brdu osnovali grad,
sigurno bi bio lep, u podnožju bistra
reka, usečene obale, ušuškana klisura,
kakva se samo može zamisliti. Reka je
tekla mirno, nema kao istorija koje je ovde
moglo biti, a ipak je izostala, kao tajni
nedogađaj, kao nevidljivi grad, na primer,
u kojem je živo, izjutra, zveckaju alatke
i kantari, čuju se zvona, i njegovi
žitelji silaze na reku da se umiju,
i onda vrate, da sa visokih kula
vide to jutro/ tu svetlost što dolazi
s one strane planina, s hiljadu ravni
jednog te istog, obećavajućeg života.

SKY BLUE SKY

Za sada, dovoljno je što se traka
odvija, i druga nam vozila dolaze
u susret, plavo nebo iznad nas i misao
u nama, da ćemo stići kuda smo pošli.
Poputnina, sendviči u frižideru
prtljaga, par limenki za osveženje,
na nekom odmorištu, s pogledom
ili bez njega. Dovoljno je što nas niko
ništa ne pita, i predeli odmiču,
i što se imena gradova na displeju
poklapaju sa gradovima kroz
koje prolazimo. Toliko, jer se više
i ne traži, svaka bi dodatna
podudarnost bila
još jedan udes na putu.

MIŠAR

S ovoliko stvari u prtljagu ne moramo nikada ni stići. Mogli bismo podići šator kraj puta, čitavu kuću, sa terasom, razapeti tendu i rasklopiti stolice. Večerati, s pogledom na stene, slušati pesmu potokâ i ptica, prošetati se između visokih stabala, starijih od nas i našeg vremena. Pa ugledati mišara kako ceo taj prostor nadzire, i oblikuje u golemu kupolu od vazduha, botaničku baštu gde rastu sve biljke ovoga sveta, i svaka ima sve što joj treba. Pričali bismo priče, jedno drugom, pre spavanja, kratke kao pesmice, od nekoliko reči, kroz koje cele planine i putovanja mogu da prođu.

ZLATAR

Ovde ćemo prenoćiti, prekinuti putovanje i odmoriti se. U planini, u motelu, što se usidrio sred šume, između ribnjakâ. Ugledati ribicu izašlu na površinu. Nakratko, zlatnu, blesak na vodi, krljušt, pod svodovima četinarâ, u blizini magistrale što se, blistava i nova, usekla u rečice, potoke, vododerine. I kad uveče legnemo, nećemo sanjati, spavaćemo, kao ovo drveće, sto godina, kao topovi, probudiće nas cvrkut, klokot, zlato vozilâ koja se nikada ne zaustavljaju, neumorno lutaju i brišu sva rastojanja i odrone na zemlji.

KOD DVA TUNELA

U ovim nejasnim državicama
može vam se desiti da, u polusnu,
izađete iz tunela i, pre no
što uđete u sledeći,
nakratko budete u inostranstvu.

Okuka, i provalija ispod,
potom zelena kraška dolina,
rečica, druga zemlja u kojoj su,
u prošlom veku, na ovom mestu
zaustavili voz i čitav vagon
odveli u mrak.

*Jesmo li blizu mora? Hoćemo li
već jednom stići?*

Ovde su vozovi spori,
kao istina ili pravda, dostižni.

PEJZAŽ

Dok gledamo u prazninu januara,
otopljeni sneg, poplavljene livade
u sumaglici, nedostatak sunca
nije nikakav manjak, ti sa sedam i ja
s pedeset godina dobro znamo da su gole
grane zapravo vatra koja nas ovog jutra
greje, dok plovimo kroz pejzaž
zaogrnuti grbavim plaštom planine
što liči na dobrostivog džina.

U BELINCONI

za Đorđa Orelija i Fabija Pusterlu

Prešli smo Alpe i počeli da slećemo,
ispod, čistina, pikseli, estetika
geometrije, njive braon i zelene, zemljani
putevi između njih, video se i traktor
na jednom putu, možda i čovek na njemu.
Zemlja i rad pretvoreni u sliku. A, onda,
veliki grad na obali velikog jezera,
aerodrom, i posle mnogo peripetija,
železnička stanica, odakle će me voz
odvesti u klanac, među planine
i druga jezera, samo manja.
Kuće održavane, složena drva,
uredni i pokošeni travnjaci.
Po vrhovima, sneg, na pašnjacima
puno krava, lepih kao na čokoladama,
čak i deca sa ruksacima po bregovima,
koja idu u školu. Ajrolo, Madrano,
Ambri, Kvinto, Faido, Kantone, Klaro,
i napokon, izlazak iz klanca i sedište
regije, s ogromnom stenom u centru,
kao planinom zarivenom u grad. Gde je
trebalo da prespavam, i sutradan
u senci, govorim s dvema veličinama,
o fonosimbolizmu i praznini,
svojim nemuštim,
preosvetljenim jezikom.

PISMO IZ FIRENCE

u jednom dalekom sećanju

Okretnica, na rubu grada, koji najednom
prestaje i počinju brdašca, kao na posterima.
Tamo su se bogataši nekada sklanjali od kuge,
tu su i danas, gde god se okreneš, table
privatno, zabranjen pristup,
svaka šetnja je besmislena.

Ali na klupi početne stanice je prisno,
polazak vozilâ tačan. Sedim i propuštam
autobuse, to me čini srećnim.
Ostao bih zauvek tu, nikada više
ne bih sišao do centra.

Citiram ti svoje najnovije „otkriće“
– *pošto je ovo praznina, ima mesta za sve.*

Dok uveče stojim na prozoru, ostali spuštaju
roletne. Odjednom, kvart je blindiran,
imam utisak da su sve oči,
iza tih daščica, uprte samo u mene.

Budan sam i posle ponoći, kad saobraćaj
prestane, i priroda sa brdâ provali u grad.